

Почитам родителите си

Спомням си деня в неделното училище, в който за пръв път чух десетте божии заповеди. Бях на девет или десет и тогава, признавам си, не смятах петата от всички тях за толкова сериозна. В ума ми моментално се запечата „Не убивай” и на фона на нея „Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре и за да живееш дълго на земята” ми се струваше по-обикновена. Бях още дете, приемах всичко за даденост, не познавах живота.

Минаха години, помислих, че наистина съм пораснал, но всъщност бях дете - просто в двоен размер. Смятах родителите си за най-голямата пречка в развитието ми, за хора, които саботират най-важните събития в живота ми, като те се оправдаваха, че всичко е за мое добро. Те бяха онези, заради които последния път, трябваше да се червя пред приятелите си, когато ми се обадиха да се прибера, защото закъснявам. Онези, които ми забраниха удоволствията от живота.

И точно, когато бях най-сигурен в своите възгледи относно родителите ми и си мислех, че нищо не може да ме убеди в това, че те ограничават моята свобода, се появи той със своя разказ.

Това е историята на един анонимен младеж, който ми сподели за мечтания живот без родителски забрани. Разказа ми, че е имал прекрасно детство, но тогава изведнъж попаднал в света на възрастните. Изгубил баща си, а майка си дистанцирал от себе си. Нямащо вече кой да го контролира. Майка му, след като не могла да се справи с детето си, предпочела собствения си живот. И всичко сякаш станало перфектното, анонимният младеж се освободил от родителските задължения, точно както всеки един от нас желае. В началото всички били щастливи, но дошъл момент, в който нашият анонимен приятел, имал нужда от съвет, от човек, на когото може да се довери, на когото може да разчита, искал закрила и приятелство. Постепенно оставил старите си приятели, защото те били добри синове и по съвет на своите родители се прибирали прекалено рано за моя герой възраст, и така попаднал в лоша компания. Започнали проблемите, бягането от училище, сбиванията, арестите. Последните думи на разказа му, отправени към мен, бяха, че би искал просто едно телефонно обаждане, с

което майка му да го накара да се прибере вкъщи, да свърши този ужасен кошмар. Искал всички забрани, искал родител.

Тази история ми показва, че когато пристъпим някоя божия заповед, непременно идва и наказанието, което трябва да понесем, заради съзнателното ѝ нарушаване. И престъпването точно на тази, наглед безобидна за мен петта божия заповед, води до може би най-голямото наказание, защото родителите ми са Божиите заместници на Земята и трябва да ги почитам така, както почитам Бог. Разказът на този анонимен мой приятел ме накара да избира ограниченията, защото осъзнах, че когато родителите казват, че е за наше добро, това не е оправданието им за техните_тиранични действия, а просто любов.

За мен животът е като физиката, защото законите в нея са като законите в живота. Всичко около нас се променя, но има и постоянни неща_ гравитацията, скоростта на светлината. Тези неща не се променят, дори всичко около тях да се промени. Животът е изпълнен с неизвестности и когато те са непреодолими има постоянни неща, които ни помагат да се справим. Например родителите ни. Тези, които не се притесняват да ни кажат неща, от които_ще ни заболи, защото знаят, че са за наше добро. Тези, които са били до нас през целия ни живот, дори и в най-трудните моменти. Тези, които са имали възможността да ни оставят, но не са го направили. Въпреки че имат собствен живот, са готови да го пожертват, за да помогнат да се справим с нашия . Така, както добрият наш небесен Баща не ни изоставя, а винаги ни направлява. Не бива да забравяме и факта, че ако не бяха те, нямаше да сме тук. Те са тези, които ни изправят на крака. Идват, когато им се обадим. Отварят, когато почукаме на вратата.

Аз научих какво е животът_за мен - това са годините, които прекарвам в почит към родителите и приятелите . Годините, през които всичко се изяснява, когато научавам, че най-ясните моменти от живота ми, не са просто моменти, а постоянни величини. И независимо къде ще отида, или какво ще правя, родителите са моята постоянна величина.

Вие не забравяйте вашата.

Симеон Здравчев 10а клас